

97. møde.

Fredag den 2. maj kl. 13.30.

Formanden: Efter afslutningen af tingets møde i onsdags har det vist sig nødvendigt at indkalde folketinget til møde i dag, fredag den 2. maj, kl. 13.30. Der er givet tingets medlemmer telefonisk eller telegrafisk meddelelse herom. Der er endvidere udsendt en omtrykt dagsorden.

Den på dagsordenen opførte sag kan kun med tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

Anden behandling af forslag til lov om fornyelse af kollektive overenskomster på landbrugsområdet.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 245) findes i tidenden sp. 6136, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1317).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Erling Dinesen: Vi er i dag i den situation, at vi med tilfredshed kan konstatere, at der ikke mere eksisterer et regeringsforslag om tvungen voldgift. Det er taget af bordet, og det synes jeg var på høje tid. Der er heller ikke mere tale om, at en helt meningsløs konflikt først skal stoppes efter otte dages forløb, som det var regeringens hensigt. Der bliver derfor heller ikke tale om meget store økonomiske tab for arbejdere, for funktionærer, for landbrug, gartnerier,

mejerier og slagterier, som det ville være blevet tilfældet, såfremt regeringens helt ubegribelige lovforslag var blevet vedtaget.

Hertil kommer — og det er meget vigtigt, synes jeg — at der efter udvalgsarbejdet ikke mere er nogen risiko for, at arbejdere og funktionærer ikke får de lønforhøjelser og andre goder, som var indeholdt i forligsmandens mæglingsskitse. Mæglingsskitzen bliver i overensstemmelse med socialdemokratiets og SFs forslag ophøjet til lov, såfremt folketinget i dag vedtager det, og da både regeringspartierne, statsministeren og arbejdsministeren har tiltrådt forslaget, skulle sagen altså nu kunne bringes i orden i en fart og på en mere fornuftig måde end oprindeligt tænkt.

Når dette er sagt, vil jeg da gerne føje til, at det er klart, at socialdemokratiet principielt er modstander af indgreb i arbejdsmarkedets forhold, og det er vi fortsat. Men jeg vil gerne sige, at mine betæneligheder ikke er særlig store i denne helt specielle situation, som berører samfundsvigtige områder, og hvor alternativet til vort forslag var en tvungen voldgift og en urimelig konfliktsituation — altså en fuldstændig formålsløs og kostbar konflikt. Det må derfor, synes jeg, hilses med tilfredshed, at regeringen og regeringspartierne kom på andre og bedre tanker under udvalgsarbejdet.

Alligevel kan vi ikke lade være med at undre os over, hvordan et sådant regeringsforslag overhovedet kan fremkomme. Det var ikke særlig velgennemtænkt; mon ikke regeringen er klar over det nu bagefter? Det er også almindelig kendt, at der har været store vanskeligheder i regeringen og i regeringspartierne, og man skal vist ikke have mange situationer af tilsvarende karakter, før regeringssamarbejdet er belastet næsten indtil bristepunktet. Det behøver vi til gengæld ikke at bekymre os så forfærdelig meget om, og det kan vel heller ikke ligefrem være vor opgave at forhindre regeringen i at begå fejlgreb — det ville i øvrigt også være en temmelig vanskelig opgave. Men vi må naturligvis i den sag, vi her behandler, forsøge at tale regeringen til fornuft, og det er altså lykkedes for en gangs skyld.

Ved første behandling af denne sag fremhævede jeg, at der i realiteten ligger et